

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **D. Z. – K. z. u. d.**, zastoupeného Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem se sídlem Dvořákova 13, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, 100 00 Praha 10, proti rozhodnutí ze dne 30. 6. 2006, č. j. 48189/ENV/06, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2007, č. j. 8 Ca 269/2006 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 30. 6. 2006 vydal žalovaný stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru „Rychlostní silnice R55 v úseku Moravský Písek – Rohatec“ na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.

Proti tomuto stanovisku žalovaného podal žalobce správní žalobu u Městského soudu v Praze. Městský soud žalobu usnesením ze dne 23. 1. 2007 odmítl. Své rozhodnutí zdůvodnil tím, že napadené stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí o povolení záměru. Až rozhodnutí o žádosti o povolení záměru založí práva a povinnosti účastníků řízení. Soud pak na základě žaloby přezkoumá toto správní rozhodnutí o žádosti o povolení záměru, přičemž zároveň přezkoumá i zákonnost stanoviska, které bude podkladem přezkoumávaného rozhodnutí. Městský soud tedy došel k závěru, že napadené stanovisko žalovaného je rozhodnutím předběžné povahy a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. b) s. ř. s.

Proti usnesení městského soudu podal žalobce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost, v níž namítl nezákonnost rozhodnutí soudu pro rozpor s článkem 9 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášené sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 124/2004 Sb. m. s., (dále jen „Aarhuská úmluva“ nebo „Úmluva“) a s článkem 10a směrnice Rady ze dne 27. června 1985 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (85/337/EHS), Zvláštní vydání Úř. věst., kap. 15, sv. 1, s. 248, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES ze dne 26. května 2003, o účasti veřejnosti na vypracovávání některých plánů a programů týkajících se životního prostředí a o změně směrnic Rady 85/337/EHS a 96/61/ES, pokud jde o účast veřejnosti a přístup k právní ochraně, Zvláštní vydání Úř. věst., kap. 15, sv. 7, s. 466 (dále jen „směrnice“).

Podle těchto ustanovení musí být zajištěno právo dotčené veřejnosti domáhat se přezkumu po stránce hmotné i procesní zákonnosti jakýchkoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti správního orgánu podléhajících ustanovením směrnice resp. Úmluvy o účasti veřejnosti na rozhodování. Stěžovatel uvádí, že splňuje definiční znaky „dotčené veřejnosti“ ve smyslu článku 2 odst. 5 Úmluvy, resp. čl. 1 odst. 2 směrnice. Napadené stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí je nepochybně „aktem“ ve smyslu citovaných ustanovení. Čl. 9 Úmluvy splňuje podmínky předepsané čl. 10 Ústavy České republiky pro přímou aplikaci mezinárodních smluv. Článek 10a směrnice navíc splňuje podmínky, které judikatura Soudního dvora stanovila pro přímý účinek směrnice. Právo stěžovatele domáhat se soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, je dáno i čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, v němž je obsažena generální klauzule zakládající povinnost smluvních stran zajistit, aby osoby z řad veřejnosti měly možnost vyvolat přezkum rozhodnutí týkajících se ochrany životního prostředí nezávislým a nestranným orgánem.

Koncepce české právní úpravy, která proces posuzování vlivů na životní prostředí od navazujících správních řízení odděluje, způsobuje dle stěžovatele s ohledem na povinnost implementace směrnice řadu výkladových problémů; lze dokonce uvažovat o tom, že samotné toto oddělení představuje rozpor s požadavky směrnice. Pokud by byl shledán správným názor městského soudu, že stanovisko žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., byl by takový stav v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky. Podle stěžovatele by pak bylo nutno přímo aplikovat výše uvedená ustanovení Úmluvy, resp. směrnice, a žalobu stěžovatele projednat s tím, že stěžovatel je aktivně legitimován k podání žaloby dle § 66 odst. 3 s. ř. s. Právní názor městského soudu připouštějící soudní přezkoumání stanoviska až v rámci přezkumu rozhodnutí o žádosti o povolení záměru, je také v rozporu s čl. 9 odst. 4 Úmluvy požadujícím včasnost a efektivnost soudní ochrany a analogického ustanovení směrnice.

Podle stěžovatele napadené stanovisko žalovaného ukládá žadateli opatření a požadavky k ochraně životního prostředí, které mají v praxi povahu povinností. Dále toto rozhodnutí založilo práva ve smyslu § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. třem občanským sdružením (včetně stěžovatele), čtyřem městům a jedné obci. Stanovisko žalovaného je proto nutné považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť soud se nevypořádal s žalobními body týkajícími se splnění podmínek pro soudní přezkum stanoviska žalovaného a žalobní legitimace stěžovatele. Především se soud nevypořádal s argumentací týkající se přednostního použití Aarhuské úmluvy a přímého účinku čl. 10a směrnice.

Stěžovatel dále podáním ze dne 21. 6. 2007 navrhoval položení předběžné otázky týkající se výkladu práva Společenství Soudnímu dvoru Evropských společenství podle čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství (dále jen „SES“). Dovojuje, že Nejvyšší správní soud je soudem posledního stupně ve smyslu třetího odstavce čl. 234 SES. Tíží jej tudíž povinnost podat žádost o zodpovězení předběžné otázky v případech, kdy před ním vyvstane otázka výkladu práva ES. K této situaci dle stěžovatele došlo: v projednávané věci vyvstala otázka výkladu čl. 10a směrnice a čl. 9 odst. 2, 3 a 4 Aarhuské úmluvy. Stěžovatel proto navrhl předložení otázky, ve které by se zdejší soud Soudního dvora dotázal, zda z ustanovení práva Společenství vyplývá oprávnění stěžovatele domáhat se soudního přezkumu stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí přímo a bezprostředně, nikoli jen v rámci soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů na toto stanovisko navazujících.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Ztotožnil se s odůvodněním napadeného usnesení městského soudu. Skutečnost, že samo stanovisko jako odborný podklad soudnímu přezkumu nepodléhá, není dle žalovaného v rozporu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodního a evropského práva.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 14. června 2007, č. j. 1 As 39/2006 - 55, www.nssoud.cz právně i skutkově obdobnou věc tak, že zamítl kasační stížnost občanského sdružení, jehož cílem byla ochrana přírody a krajiny, které se domáhalo samostatného soudního přezkumu stanoviska k posouzení vlivu záměru na životní prostředí. V odůvodnění se soud podrobně zabýval námitkami stěžovatelů týkajícími se čl. 9 Úmluvy a čl. 10a směrnice. Nejvyšší správní soud nenalezl důvody pro to, aby se postupem podle § 18 s. ř. s. odchýlil od právního názoru, který přijal ve své dřívější rozhodovací praxi (srov. též rozsudek ze dne 14. června 2006 č. j. 2 As 59/2005 - 136, www.nssoud.cz).

Článek 9 Aarhuské úmluvy Nejvyšší správní soud vyložil v souladu s povahou Úmluvy jakožto pramene mezinárodního práva, tedy dle čl. 31 až 33 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, vyhlášené pod č. 15/1988 Sb. Z Preambule a čl. 1 Úmluvy vyplývá, že účelem a smyslem práva na přístup k soudu podle čl. 9 Úmluvy je ochrana subjektivních práv a oprávněných zájmů veřejnosti včetně organizací a prosazování objektivního práva, a zvláště pak ochrana práva každého na příznivé životní prostředí. Soudní ochrana zaručená včetně předběžných opatření by pak měla být čestná, férová, spravedlivá, včasná a finančně dostupná (čl. 9 odst. 4 Úmluvy). Účelem Aarhuské úmluvy nicméně není samoučelné rozšiřování přezkumné kompetence správních soudů, resp. rozšiřování aktivní legitimace, ale zajištění vymahatelnosti a respektování hmotného a procesního práva přijatého smluvními stranami na ochranu životního prostředí. Ustanovení čl. 9 Úmluvy proto není možné vykládat tak, že by vyžadovalo samostatný soudní přezkum jakéhokoli rozhodnutí, aktu nebo nečinnosti v rámci povolování záměrů dle čl. 6 Úmluvy v samostatném řízení. Uvedené ustanovení stanoví cíl, tedy umožnění soudního přezkumu rozhodnutí, aktů či nečinností, ponechává však stranám značnou míru uvážení v tom, jakým způsobem tento cíl prostřednictvím své vnitrostátní právní úpravy zajistí. Musí být ovšem respektovány požadavky uvedené v čl. 9 odst. 4 úmluvy – poskytovaná právní ochrana musí být čestná, férová, spravedlivá, včasná a finančně dostupná, osoby z řad dotčené veřejnosti

musí mít možnost dosáhnout vydání předběžného opatření či přiznání odkladného účinku žalobě.

Vnitrostátní právní úprava, která sice neumožňuje jednotlivé dílčí úkony v rámci povolování záměrů přezkoumat samostatnou správní žalobou, ale umožňuje jejich přezkoumání v rámci přezkumu rozhodnutí o povolení záměru, je tedy za splnění podmínek uvedených v čl. 9 odst. 4 Úmluvy v souladu s požadavky Úmluvy. Nejvyšší správní soud považuje možnost domoci se soudního přezkumu napadeného stanoviska, kterou stěžovateli v řešeném případě zaručuje vnitrostátní právní úprava, za souladnou s požadavky čl. 9 odst. 2, 3 a 4 Úmluvy. Stěžovatel, který bezesporu splňuje definiční znaky dotčené veřejnosti dle čl. 2 odst. 5 Úmluvy, se totiž mohl účastnit a účastnil procesu posuzování vlivů na životní prostředí, který vyústil ve vydání napadeného stanoviska. Pokud žadatel podá žádost o povolení záměru ve správním řízení, bude mít stěžovatel v takovém řízení postavení účastníka řízení, a to na základě § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, a/nebo na základě § 70 odst. 2 a 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Proti rozhodnutí vydanému ve správním řízení bude mít stěžovatel právo podat správní žalobu podle § 65 s. ř. s. V řízení o správní žalobě soud k žalobní námitce stěžovatele přezkoumá dle § 75 odst. 2 z hlediska procesního i hmotněprávního i zákonnost napadeného stanoviska žalovaného. Z uvedeného vyplývá, že v řešeném případě je stěžovateli zaručena vysoce efektivní, včasná a dostupná ochrana jeho práv a zájmů, které v souladu s jeho stanovami spočívají především v oblasti ochrany přírody a krajiny, konkrétně tedy v zabránění realizaci záměru, který by poškozoval nebo nadměrně zatěžoval životní prostředí.

Navíc je patrné, že pokud by se žadatel rozhodl, že ustoupí od záměru, který byl posouzen z hlediska vlivů na životní prostředí, a žádost o povolení záměru by nepodal, postrádal by soudní přezkum stanoviska k posouzení vlivů na návrh stěžovatele jakýkoli smysl. V takovém případě by totiž nemohlo dojít k žádnému zásahu do práv a zájmů stěžovatele ani do jeho zájmu na ochraně životního prostředí.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že pro přímou a přednostní aplikaci čl. 9 Úmluvy ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky, není splněna ani první podmínka, kterou je nesoulad vnitrostátní úpravy s Úmluvou v řešeném případě; stěžovatel v projednávané věci má plný přístup k soudní ochraně.

K tomu však zdejší soud dodává, že právě na základě čl. 9 odst. 4 Úmluvy musí být stěžovatelům z řad dotčené veřejnosti, tedy i stěžovateli, vyhověno k jejich návrhům na přiznání odkladného účinku správní žaloby tak, aby nemohlo docházet k situacím, kdy v době rozhodování o správní žalobě již byl povolený záměr nevratně realizován (typicky provedení stavby). Pokud by návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno nebylo, došlo by k porušení čl. 9 odst. 4 Aarhuské úmluvy a čl. 10a směrnice, neboť poskytovaná soudní ochrana by nebyla včasná a spravedlivá. Tato situace však v projednávaném případě nenastala.

Na závěru o souladu vnitrostátní právní úpravy s Úmluvou v řešeném případě nic nemění ani povaha Aarhuské úmluvy, která je rovněž smíšenou smlouvou ve smyslu čl. 300 Smlouvy ES, která byla Společenstvím ratifikována rozhodnutím Rady ze dne 17. února 2005 č. 2005/370/ES (Úř. věst. L 124/1 ze dne 17. 5. 2005) a která podle čl. 300 odst. 7 Smlouvy ES je závazná jakožto pramen práva ES i pro členské státy. Jestliže je, jak Nejvyšší správní soud výše dovodil, česká úprava v souladu s Aarhuskou

úmluvou jakou takovou, pak není patrné, v čem by se měl tento závěr lišit s ohledem na skutečnost, o jaký typ smlouvy (výlučný, smíšený či jiný) se jedná.

Ohledně námitky stěžovatele týkající se směrnice a ohledně stěžovatelovy žádosti o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropských společenství v souladu s čl. 234 Smlouvy ES lze uvést následující: Článek 10a byl do směrnice vložen směrnicí č. 2003/35/ES. Tato novelizace podle odůvodnění implementovala do práva Společenství požadavky čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy. Znění čl. 10a směrnice proto téměř doslovně odpovídá znění čl. 9 odst. 2 a 4 Úmluvy, je v něm však tento zpřesňující dovětek: „*Členské státy stanoví, v jaké fázi mohou být rozhodnutí, akty nebo nečinnosti napadeny*“. Tento dovětek, který nepřipouští jiného výkladu ani srovnáním dalších jazykových verzí práva Společenství, potvrzuje výklad, který Nejvyšší správní soud učinil výše k čl. 9 Úmluvy: Úmluva ani směrnice nevyžadují samostatný přímý a bezprostřední přezkum jakýchkoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinností, vztahujících se k záměru, jak tvrdí stěžovatel. Postačuje totiž jejich přezkoumání až ve fázi, kdy takovýmito úkony dochází k zásahu do právní sféry fyzických a právnických osob. K zásahu do subjektivního práva stěžovatele však dochází až vydáním konečného rozhodnutí. Proto je nedůvodná námitka stěžovatele, že by přezkoumání příslušného stanoviska až spolu s následnými rozhodnutími o žádosti o povolení záměru bylo v rozporu se zmíněnou směrnicí.

V souvislosti s námitkou nesouladu vnitrostátní právní úpravy se směrnicí a s návrhem na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru ES podle čl. 234 smlouvy ES se Nejvyšší správní soud zabýval i odůvodněným stanoviskem Komise Evropských společenství, vydaným dle čl. 226 SES ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2006/2271, (2007)2927. V tomto stanovisku Komise sděluje České republice, že porušila své závazky vyplývající z členství v ES tím, že nedostatečně implementovala čl. 10a směrnice. Ve stanovisku Komise uvádí, že vnitrostátní právní úprava v České republice obsahuje několik prvků, které sice samy o sobě nejsou v rozporu s požadavky směrnice, jejich vzájemnou kombinací však dochází k situacím, které v rozporu s požadavky směrnice jsou. Těmito prvky jsou:

- (i) oddělení procedury posuzování vlivů na životní prostředí a správního řízení o povolení záměru,
- (ii) stanovisko k posouzení vlivu na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. není soudně přezkoumatelné samostatně, nýbrž až v rámci soudního přezkumu správního rozhodnutí o žádosti o povolení záměru a
- (iii) ne všechny osoby z řad dotčené veřejnosti mají právo účastnit se správního řízení o žádosti o povolení záměru.

Z těchto skutečností Komise dovozuje: „*Pokud situaci shrneme, omezená účast účastníků řízení o posuzování vlivů v následném odděleném řízení dle zákona č. 183/2006 Sb. ve spojení s faktem, že stanovisko k posouzení vlivů není soudně přezkoumatelné, vede k tomu, že většina dotčené veřejnosti, která má možnost vyjádřit své připomínky a stanoviska v řízení o posuzování vlivů, a to v některých případech včetně nevládních organizací, které splňují požadavky uvedené v čl. 1 odst. 2 směrnice o EIA, nebude mít možnost dosáhnout soudního přezkumu zákonnosti jakýchkoli rozhodnutí, aktů nebo nečinností učiněných během řízení o posuzování vlivů. Takováto legislativní konstrukce tedy není v souladu s ustanovením čl. 10a odst. 1, 2 a 3 směrnice o EIA.*“

Situace, kdy k rozporu se směrnicí podle Komise dochází, tedy nastává tehdy, pokud osoba z řad dotčené veřejnosti, která se účastnila procesu posuzování vlivů na životní prostředí, se nemůže účastnit správního řízení o žádosti o povolení záměru,

a proto nemůže podat ani správní žalobu proti správnímu rozhodnutí o žádosti o povolení záměru, a nemůže tedy prostřednictvím soudního přezkumu tohoto správního rozhodnutí dosáhnout přezkoumání stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí. K takové situaci však v řešeném případě *nedochází*, neboť stěžovatel má zajištěno právo účastnit se správního řízení a následně i právo podat správní žalobu proti správnímu rozhodnutí, a dosáhnout tak přezkoumání napadeného stanoviska žalovaného k posouzení vlivu na životní prostředí. Na situaci stěžovatele tedy výtky Komise ohledně rozporu české úpravy s právem Společenství nedopadá.

Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ve věci 1 As 39/2006 došel k závěru, že předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru týkající se výkladu směrnice popřípadě i Úmluvy není na místě, neboť v řešeném případě je výklad evropského práva bez dalšího naprosto zjevný a jasný, a to i při respektování specifík výkladu práva Společenství (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 6. 10. 1982, *Srl. CILFIT a Lanificio di Tabardo SpA v. Ministerstvo zdravotnictví*, 283/81, Recueil s. 3415, body 16-20, potvrzen následující judikaturou Soudního dvora, mj. rozsudkem ze dne 15. 9. 2005, *Intermodal Transports BV v. Staatssecretaris van Financiën*, C-495/03, Sb. rozh. I-8151). Jak již bylo konstatováno výše, směrnice č. 2003/35/ES jasně stanoví úvahu členských států při určení, ve které fázi budou podle vnitrostátního práva akty spadající pod definici čl. 6 Aarhuské úmluvy napadány. Tento jasný výklad není zpochybněn ani zohledněním jiných jazykových verzí předmětného ustanovení směrnice (anglické, německé, francouzské, italské, polské a slovenské), neboť všechny z nich zakotvují, stejně jako česká verze, implementační úvahu členského státu ve které fázi bude soudní přezkum umožněn. Konečně také ze srovnání s jinými členskými státy a jejich vnitrostátních úprav přezkumu stanovisek k posuzování vlivů na životní prostředí plyne, že členské státy své úvahy v této oblasti využívají: některé státy umožňují samostatný přezkum stanovisek EIA, jiné naopak pouze přezkum konečného rozhodnutí (viz srovnávací studii k otázkám územního plánování a posuzování vlivů na životní prostředí, která je výstupem z 20. kolokvia Asociace státních rad a nejvyšších správních soudů Evropské unie, *Rubel, R., Silbermann, E. I., Road Planning in Europe – A Case Study*. Druckerei Roland Koch: Leipzig, 2006, s. 28, přístupné též online na internetové adrese http://www.juradmin.eu/en/colloquiums/colloq_en_20.html).

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani výše citované stanovisko Komise. Ze stanoviska totiž vyplývá, že vnitrostátní úprava, která nepřipouští samostatný přímý a bezprostřední soudní přezkum stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí, je sama o sobě v souladu se směrnicí. Negativní hromadný účinek, pro který Komise žaluje Českou republiku, tedy kdy v důsledku vícero faktorů dochází k vyloučení určité části osob z řad dotčené veřejnosti, však v případě projednávaném zdejším soudem nenastává. V ohledu na právní otázku projednávanou zdejším soudem lze naopak dovodit, že stanovisko Komise podporuje zjevnost a jednoznačnost výkladu předmětných ustanovení práva Společenství.

Lze tedy shrnout, že právní názor městského soudu o vyloučení soudního přezkumu napadeného stanoviska odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu a v řešeném případě není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky vyplývajících z Úmluvy a ze směrnice. I Ústavní soud se ve své judikatuře, např. v nálezu ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 158/99, Sb. n. u., sv. 14, č. 40, s. 355, nebo naposledy v usnesení ze dne 22. 11. 2006, sp. zn. I. ÚS 637/06, zatím nepublikováno, ztotožnil s názorem, že přezkoumáním podkladového stanoviska až v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o povolení záměru není nijak zasaženo do ústavně zaručených základních

práv stěžovatele. Předmětné stanovisko nemůže nabýt charakteru rozhodnutí ani poukazem na založení práva na účast v řízení o povolení záměru ve smyslu § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. Ze zákona nevyplývá, že by samo stanovisko zakládalo právo na účast v navazujícím řízení; podmínkou je naopak aktivita příslušného občanského sdružení v tom smyslu, že k takovému stanovisku podá vyjádření. Právo na další účast v následujících správních řízeních se tedy odvíjí od právního úkonu občanského sdružení, nikoliv od vydání stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí. Důvodná není ani námitka stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Odůvodnění napadeného usnesení je sice stručné a zabývá se pouze vnitrostátní procesní úpravou, nicméně jedná se pouze o usnesení o odmítnutí žaloby, které není rozhodnutím ve věci samé. Proto je dostačující odůvodnění nepřipustnosti žaloby pouze vnitrostátní procesní úpravou, která je v daném případě v souladu se závazky České republiky plynoucími z mezinárodního práva a práva Společenství.

Jakkoliv se tedy Nejvyšší správní soud neztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze o tom, že předmětné stanovisko představuje úkon předběžné povahy (nejedná se totiž o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.), dospívá k závěru, že žaloba proti němu podaná byla správně odmítnuta, byť se tak mělo stát podle § 70 písm. a) s. ř. s. a nikoliv dle písm. b) téhož ustanovení. Stěžovatelem dovozované právo na přezkoumání stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí přitom Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, pouze konstatuje, že se stěžovatel domáhal soudního přezkumu stanoviska předčasně. Nejvyšší správní soud znovu připomíná, že stěžovatel bude oprávněn napadat konečné rozhodnutí, stejně tak jako bude oprávněn žádat o vydání předběžného opatření (resp. odkladného účinku) dle § 38 s. ř. s.

Stěžovatel se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu